

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Lars Kepler
KANINJÄGAREN

Copyright © Lars Kepler 2016

Published by agreement with Salomonsson Agency

Translation Copyright © 2019 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-03096-9

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

KEPLER^{LAŠ}

LOVAC NA ZEČEVE

Preveo Mirko Bižić

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2019.

Bilo je rano jutro i mirna voda malog zaliva svetlucala je kao brušeni čelik. Luksuzne vile bile su usnule, ali svetla nad vratima sijala su iza visokih ograda i živica.

Pijani čovek išao je putem pored obale, sa flašom vina u ruci. Stao je ispred bele kuće, čija je izdužena fasada bila okrenuta prema vodi. Veoma pažljivo spustio je flašu nasred puta, prekoračio kanal pored puta i popeo se uz crnu metalnu ogradu.

Čovek je krivudao preko travnjaka pa stao i zanjihao se, buljeći u velike prozore, odraz svetala u dvorištu, nejasne obrise nameštaja u kući.

Krenuo je prema kući, mahnuvši velikom porcelanskim baštenskom patuljku, pa se sapleo na drvenom tremu. Udario se u koleno, ali je održao ravnotežu.

Voda u bazenu bleštala je kao plava staklena ploča.

Čovek se nestabilno zaustavio na ivici, otkopčao pantalone i počeo da mokri u bazen, otkrivudao prema morskoplavom baštenskom nameštaju pa produžio dalje da se pomokri i po jastučićima, stolicama i okruglom stolu.

Para se podizala iz njegove mokraće u hladan vazduh.

Zakopčao je pantalone i posmatrao belog zeca kako poskakuje preko travnjaka i nestaje ispod jednog žbuna.

Osmehnulo se i krenuo nazad prema kući, pridržavajući se za ogradu. Sišao je na travnjak pa stao i okrenuo se.

Njegov pomućeni mozak pokušavao je da otkrije smisao u onome što je upravo video.

Figura odenuta u crno, sa čudnim licem, zurila je u njega.

Ta osoba stajala je ili u mračnoj kući okrenuta prema njemu, ili napolju, posmatrajući ga u odrazu na staklu.

Leto

Kišica je sipila iz tmurnog neba. Svetla grada sijala su visoko iznad krovova. Nije bilo vetra i kapljice obasjane svetlima formirale su magličastu kupolu koja je pokrivala Jušholm.

Pored mirnih voda Germanijavikena stajala je prostrana vila.

Unutra je mlada žena hodala po uglačanom parketu i persijskom tepihu oprezno kao životinja.

Zvala se Sofija Stefanson.

Napetost ju je naterala da primećuje sitne detalje u sobi.

Na naslonu za ruke na sofi bio je crni daljinski upravljač s poklopcem na ležištu za baterije oblepljenim trakom. Na stolu su se videli kolutovi od vlage sa čaša. Komad otpalog gipsa bio je zaglavljen u resama tepiha.

Pod je škripao, kao da se neko šunjao kroz sobe iza Sofije.

Na njenim štiklama i preplanulim potkolenicama videle su se mrlje od blata s mokre betonske staze. Noge su joj još bile mišićave, iako je prestala da igra fudbal pre dve godine.

Sofija je u ruci krila biber-sprej od čoveka koji ju je čekao. Stalno je sebi govorila da je sama izabrala ovu situaciju. Imala je kontrolu i želela je da bude ovde.

Čovek je stajao pored fotelje, gledajući je kako se kreće otvoreno i bez stida.

Sofijine crte lica bile su asimetrične, ali su joj obrazi bili mladalački jedri. Nosila je plavu haljinu koja joj je otkrivala ramena. Niz male, platnom obložene dugmadi spuštao se ispod vrata i između grudi. Malo zlatno srce na njenoj ogrlici poskakivalo je gore-dole u dnu grla u ritmu s otkucajima pravog srca.

Mogla je da kaže da se ne oseća dobro, da mora da ide kući. To bi ga verovatno iznerviralo, ali bi prihvatio.

Čovek ju je gledao sa žudnjom od koje joj je zatreperio stomak.

Obuzeo ju je osećaj da ga je srela i ranije – da li je mogao biti stariji menadžer negde gde je radila, ili otac neke njene školske drugarice od pre mnogo vremena?

Sofija je stala blizu njega, osmehnula se i osetila ubrzane otkucaje svog srca. Nameravala je da zadrži rastojanje između njih dok ne proceni ton njegovog glasa i pokrete.

Ruke mu nisu izgledale kao da pripadaju nasilnom čoveku: nokti su mu bili uredno podsečeni, a jednostavan venčani prsten bio mu je izgreban od godina nošenja.

„Lepa kuća“, rekla je, sklanjajući pramen kose s lica.

„Hvala“, odgovorio je on.

Nije mogao da ima mnogo više od pedeset godina, ali se ipak kretao tromo kao neki starac u svojoj staroj kući.

„Došla si ovamo taksijem?“, upitao je i s naporom progutao pljuvačku.

„Da“, odgovorila je ona.

Ponovo su začutili. Sat u susednoj sobi otkucao je dva puta krhkim zvukom.

Malo žučkastog polena bešumno je palo s ljiljana u vazi.

Sofija je još u ranim godinama otkrila da su joj situacije koje imaju seksualni naboj uzbudljive. Uživala je kada je cene, u osećaju da je izabrana.

„Jesmo li se ranije sreli?“, upitala je.

„Ne bih to zaboravio“, rekao je on.

Čovekova proseda plava kosa bila je retka, začesljana unazad preko glave. Mlitavo lice mu se sijalo, a na čelu su mu se videle duboke bore.

„Sakupljaš umetnička dela?“ Pokazala je glavom prema zidu.

„Interesuje me umetnost“, odgovorio je.

Njegove svetle oči gledale su je kroz naočari s okvirom od roga. Okrenula se i ubacila biber-sprej u tašnu, pa prišla velikoj slici u pozlaćenom ramu.

Krenuo je za njom i stao previše blizu, dišući kroz nos. Sofija se preнула kada je podigao desnu ruku da pokaže na sliku.

„Devetnaesti vek... Karl Gustav Helkvist.“ Zvučao je kao da drži predavanje. „Umro je mlad. Imao je težak život, pun bola. Dobijao je terapiju elektrošokovima, ali bio je čudesan slikar.“

„Fascinantno“, tiho je rekla ona.

„I ja tako mislim“, složio se čovek, pa krenuo prema trpezariji.

Sofija ga je pratila, iako se osećala kao da je namamljena u zamku. Delovalo joj je kao da se izlaz zatvara za njom s lenjom sporošću, malo-pomalo odsecajući joj odstupnicu.

Ogromna prostorija bila je nameštena tapaciranim stolicama i ispoliranim vitrinama za posuđe. Kroz nizove vitražnih prozora pružao se pogled preko vode.

Videla je dve čaše crvenog vina na ivici ovalnog trpezarijskog stola.

„Mogu li da te ponudim čašom vina?“, upitao je, ponovo se okrenuvši prema njoj.

„Više volim belo, ako ga imaš“, odgovorila je ona, zabrinuta da bi mogao pokušati da je drogira.

„Šampanjac?“, rekao je, ne skrećući pogled s nje.

„To bi bilo divno“, odgovorila je.

„Onda ćemo piti šampanjac“, izjavio je.

Kada dolazite u kuću potpunog neznanca, svaka prostorija može biti zamka, svaki predmet – oružje.

Sofija je više volela hotele, jer je u njima bar postojala šansa da će je neko čuti ako bude morala da zove u pomoć.

Krenula je za njim prema kuhinji kada je čula čudan, visok zvuk. Nije mogla da odredi odakle dolazi. Čovek kao da ga nije primetio, ali je zastao i okrenuo se da pogleda u mračne prozore. Ona je upravo zaustila da nešto kaže kada se začuo veoma jasan zvuk, poput lomljenja kockice leda u čaši.

„Jesi li siguran da ovde nema nikoga drugog?“, upitala je.

Mogla je da izuje cipele i potrči prema ulaznim vratima ako se išta desi. Bila je pokretnija od njega, i ako bi potrčala, ostavljajući kaput da visi tamo gde ga je ostavila, uspela bi da izađe.

Stajala je na vratima kuhinje dok je on vadio flašu *bolenzea* iz hladnjaka za vino. Otvorio ga je i sipao u dve uske čaše, sačekao da se pena spusti, pa ih dopunio do vrha pre nego što je otišao do nje.

2

Sofija je pijuckala šampanjac. Puštala je da joj se ukus širi u ustima i slušala kako mehurići šume u čaši. Nešto ju je nateralo da ponovo pogleda

prema prozorima. Možda jelen, pomislila je. U odrazu je mogla da vidi oštre obrise kuhinjskog nameštaja i čovekova leđa.

Čovek je ponovo podigao čašu i ispio je. Ruka mu je malčice podrhtavala kada je mahnuo prema njoj.

„Raskopčaj malo haljinu“, rekao je slabašnim glasom.

Sofija je ispraznila čašu, videla trag karmina na njenoj ivici, pa je spustila na sto pre nego što je blagim i izazovnim pokretom otkopčala gornje dugme.

„Nosiš grudnjak“, primetio je on.

„Da.“ Otkopčala je drugo dugme.

„Koje veličine?“

„Petica.“

Čovek je ostao na svom mestu i gledao je sa osmehom, a Sofija je osećila kako pazusi počinju da je peckaju kada je počela da se znoji.

„Kakve gaćice nosiš?“

„Svetloplave, svilene.“

„Mogu li da vidim?“

Oklevala je, i on je to primetio.

„Izvini“, brzo je rekao. „Jesam li previše direktan? Je li to posredi?“

„Verovatno bi prvo trebalo da završimo plaćanje“, rekla je, pokušavajući da zvuči istovremeno odlučno i opušteno.

„Shvatam“, kratko je odgovorio.

„Najbolje je završiti...“

„Dobićeš svoj novac“, prekinuo ju je s nagoveštajem iritiranosti u glasu.

Kada se viđala s redovnim mušterijama, sve je obično bilo veoma jednostavno – čak prijatno – ali nove mušterije uvek su je činile nervoznom. Brinula je zbog stvari koje je ranije doživela, kao s ocem dvoje dece u Tebiji koji ju je ugrizao za vrat i zaključao u garaži.

Davala je oglas na *Ružičastim stranama* i u *Stokholmskim devojkama*. Skoro svi koji su joj se javljali samo su joj traćili vreme. Mnogo prostih reči, obećanja čudesnog seksa, pretnji nasiljem i kažnjavanjem.

Uvek je verovala svom instinktu kada je počinjala da se dopisuje s nekim novim. Ova konkretna poruka bila je dobro napisana. Bila je prilično direktna, ali ne bez poštovanja. Rekao je da se zove Vile, da mu je broj telefona blokiran i da živi u lepom kraju.

U trećem imejlu objasnio je šta želi da joj radi i koliko je spreman da plati.

Ona je to shvatila kao upozorenje.

Ako zvuči previše dobro da bi bilo istinito, onda nešto nije u redu. U ovom svetu nema besplatnih bonova za hranu i bolje je propustiti velikodušan dogovor nego dovesti sebe u opasnost.

Ipak, sada je bila ovde.

Čovek se vratio i dao joj koverat. Brzo je izbrojala novac i spustila koverat u tašnu.

„Je li to dovoljno za tebe da mi pokažeš donji veš?“, rekao je on.

Ona se prijatno osmehnula, nežno uhvatila haljinu s obe strane i polako je podigla iznad kolena. Rub haljine trljao se o njene najlonske čarape. Zastala je i pogledala ga.

On je nije pogledao u oči, samo je buljio između njenih nogu dok je postepeno podizala haljinu do struka. Svilene gaćice svetlucale su kao sedef između njenih belih butina.

„Jesi li obrijana?“, upitao je malo promuklijim glasom.

„Depilirana voskom.“

„Potpuno?“

„Da“, odgovorila je.

„To mora da boli?“ Zvučao je iskreno zainteresovano.

„Navikneš se“, odgovorila je klimajući glavom.

Pustila je haljinu da padne i iskoristila priliku da obriše znoj s dlanova dok je poravnavala tkaninu na butinama.

Iako je imala novac, ponovo je počinjala da se oseća nervozno.

Možda zbog toga što je toliko platio, pet puta više nego ijedan klijent ranije.

U jednom od mejlova objasnio je da je spreman da dodatno plati za njenu diskreciju i za svoje specifične želje, ali ovo je bilo iznad njenog uobičajenog nivoa.

Kada joj je napisao šta želi da radi, nije smatrala da to zvuči previše loše.

Sećala se jednog čoveka zabrinutog pogleda koji je obukao gaće svoje majke i tražio od nje da ga šutne u međunožje. Platio joj je da piša na njega dok je ležao na podu plaćući od bola, ali ona nije mogla to da uradi. Samo je zgrabila novac i pobegla.

„Ljude pale razne stvari“, rekao je Vile uz postuđen osmeh. „Očigledno ne možeš da nateráš nikoga... Mislim, moraš da platiš za neke stvari. Ne očekujem od tebe da zaista uživaš u onome što radiš.“

„Zavisi, ali ponekad zaista uživam ako je muškarac nežan“, slagala je ona.

Sofija je, naravno, obećavala potpunu diskreciju u svom oglasu, ali je iz predostrožnosti ipak imala jednu bezbednosnu meru. Kod kuće je imala dnevnik u kome je zapisivala imena i adrese ljudi s kojima je ugovorila sastanak, tako da bi neko mogao da je nađe ako bi ikada nestala.

Osim toga, Tamara je jednom bila s Vileom, upravo pre nego što je prestala da radi kao poslovna pratnja, udala se i odselila u Geteborg. Sofija je znala da bi Tamara postavila upozorenje na forumu seksualnih radnica da se on ponašao neprilično.

„Sve dok ti nisam odbojan i odvratan“, rekao je čovek, prilazeći joj korak bliže. „Mislim, ti si tako lepa, a ja sam... pa, ja znam kako izgledam. Bio sam u redu kada sam bio tvojih godina, ali...“

„Sada izgledaš dobro“, uverila ga je ona.

Sofija se setila koliko je puta čula da dame iz poslovne pratnje moraju da budu kao psiholozi, ali većina muškaraca s kojima se ona viđala nikada nisu pričali ni o čemu ličnom.

„Da odemo gore u spavaću sobu?“, upitao je Vile nemarnim tonom.

3

Sofija je išla za njim uz široko drveno stepenište, razmišljajući o tome koliko joj se piški. Meki tepih je na svakom stepeniku bio pričvršćen tankim mesinganim šipkama. Svetlost iz velikog lusteru odražavala se na lakiranoj ogradi stepeništa.

Sofijin početni plan bio je da se koncentriše na ekskluzivne klijente, one koji su spremni da plate više za celu noć, one koji hoće društvo na žurki ili putovanju.

Za tri godine koliko je radila kao poslovna pratnja, imala je možda dvadesetak takvih poslova, ali većina njenih klijenata hteli su samo pušenje posle posla, pre nego što odu kući svojim porodicama.

Velika spavaća soba bila je dobro osvetljena, s impozantnim bračnim krevetom pokrivenim prelepim prekrivačem od sive svile.

Sa ženine strane bio je roman Lene Andešon i teglica skupe kreme za ruke, a s Vileove *ajped* s otiscima prstiju na tamnom staklu ekrana.

Pokazao joj je remenje od crne kože koje je već vezao za stubove kreveta. Primitila je da nije novo. Bilo je malo ispucalo na prevojima i boja je počela da otpada.

Soba se odjednom zatresla i zavrтела oko nje. Pogledala je u čoveka, ali on nije izgledao zabrinuto.

U uglovima usta imao je bele tragove od paste za zube.

Stepenice su zaškripale i osvrnuo se prema hodniku pre nego što je ponovo pogledao u nju.

„Moram da imam poverenja u tebe da ćeš me osloboditi kada ti to kažem“, rekao je dok je otkopčavao košulju. „Moram da budem siguran da nećeš pokušati da me opljačkaš ili jednostavno pobegneš pošto imaš novac.“

„Naravno“, odgovorila je ona.

Grudi su mu bile prekrivene svetlim maljama i potrudio se da uvuče stomak dok ga je ona gledala.

Sofija je pomislila kako bi mogla da zatraži da ode u toalet kada ga veže. U sklopu sobe bilo je ugrađeno kupatilo. Vrata su bila otvorena i mogla je u ogledalu da vidi tuš i delić zidnog mozaika zlatne boje.

„Hoću da me vežeš i da ne žuriš s tim – ne volim nasilje ili prinudu“, rekao je.

Sofija je klimnula glavom i izula cipele. Ponovo je osetila vrtoglavicu dok se uspravljala. Pogledala ga je u oči pre nego što je podigla haljinu do pupka. Haljina je zapucketala od statičkog elektriciteta. Uvukla je palčeve ispod ivice najlonskih čarapa i počela da ih svlači. Osećaj stegnutosti je popustio i tanki materijal pao je oko njenih gležnjeva.

„Možda bi više volela da ti budeš vezana?“, upitao je on, osmehujući se na svoj predlog.

„Ne, hvala“, odgovorila je, počinjući da raskopčava haljinu.

„U stvari, sasvim je udobno“, našalio se on, blago povlačeći jedan remen.

„Ja ne radim takve stvari“, žurno je odgovorila.

„Nikada nisam pokušao obrnuto... Bio bih spreman da ti udvostručim naknadu ako bi to uradila“, rekao je kroz smeh, kao da ga je ta zamisao iznenadila i oduševila.

Sada joj je nudio više novca nego što je zaradila za dva meseca, ali bilo bi previše opasno ako bi morala da leži ovde vezana.

„Šta kažeš?“ Osmehnuo joj se.

„Ne“, odgovorila je ona.

„U redu“, brzo se složio i pustio remen.

Kopča je zazvekerala kada je udarila u nogu kreveta.

„Hoćeš li da skinem svu odeću?“

„Sačekaj malo“, odgovorio je, čudno je proučavajući pogledom.

„Je li u redu da se poslužim kupatilom?“

„Uskoro.“ Zvučao je kao da pokušava da kontroliše disanje.

Sofijine usne bile su čudno hladne. Kada je podigla ruku do usta, videla je kako se na njegovom licu pojavljuje širok osmeh.

Prišao joj je, čvrsto joj stegnuo bradu i pljunuo je pravo u lice.

„Šta to radiš?“, pitala je dok joj se vrtoglavica sve više pojačavala.

Noge su je odjednom izdale i pala je na pod tako naglo da se ugrizla za jezik. Klonula je na bok dok su joj se usta punila krvlju i videla ga je kako staje iznad nje i otkopčava somotske pantalone.

Sofija nije imala snage da otpuzi od njega. Spustila je obraz na pod i videla mrtvu muvu u prašini ispod kreveta. Srce joj je tuklo tako jako da ga je čula kako joj odzvanja u ušima. Shvatila je da ju je drogirao.

„Nemoj. Nemoj to da radiš“, prodahtala je pre nego što je zatvorila oči.

Pre nego što je izgubila svest, palo joj je na pamet da on možda namerava da je ubije i da bi ovo moglo biti poslednje što je ikada doživela.

4

Sofija se probudila kašljući. Odjednom se setila gde se nalazi. Bila je vezana za Vileov krevet. Ležala je na leđima, sputana kožnim remenjem. Vezao ju je toliko čvrsto da su joj mišići ruku i nogu bili zategnuti. Dlanovi su je pekli, a prsti su joj bili ledeni.

Usta su joj bila sasvim suva, a jezik natekao i bolan.

Nemoguće je da se ovo dešava, pomislila je.

Mora da je sipao drogu u jednu od čaša za šampanjac dok je još stajala u vitrini.

Čula je razgovor u susednoj sobi, koji je zvučao vrlo poslovno. Govorio je neko ko je navikao da ima glavnu reč.

Pokušala je da podigne glavu i pogleda kroz prozor, da vidi je li napolju noć ili jutro, ali nije mogla. Ruke su je previše bolele kada je to pokušala.

Upravo joj je palo na pamet da nema pojma koliko je ležala ovde, kada je on ušao u sobu.

Sofiji se od straha steglo srce. Osetila je kako joj se grlo steže, a puls ubrzava.

Dogodilo se ono što nikako nije smelo da se dogodi.

Pokušala je da se umiri i pomislila kako mora da pokrene razgovor. Mora ga naterati da shvati da je izabrao pogrešnu devojkicu, ali da nikome ništa neće reći ako je odmah pusti.

Obećala je sebi da će prestati da se bavi ovim poslom, jer ga je radila već predugo i troši novac na stvari koje joj nisu potrebne.

Čovek ju je gledao sa istom požudom kao i ranije. Pokušala je da namesti opušten izraz lica. Od samog početka znala je da ovde nešto nije u redu, ali, umesto da se okrene i ode, ignorisala je svoj instinkt. Napravila je katastrofalnu grešku.

„Rekla sam da neću ovo da radim“, izgovorila je stegnutim glasom.

„Da“, potvrdio je on, osmehujući se i puštajući da mu pogled polako luta po celom njenom telu.

„Znam devojkice koje misle da je ovo u redu. Mogu da te povežem s njima ako želiš.“

On joj nije odgovorio. Samo je teško disao kroz nos i prišao do ivice kreveta, stajući između njenih nogu. Osetila je kako joj znoj izbija po celom telu i pokušala je da se pripremi za ono što sledi.

„Ovo je napad, ti to shvataš, zar ne?“

Ponovo joj nije odgovorio, samo je podigao naočari uz nos i pogledao je s velikim zanimanjem.

„Zbog ovoga se osećam veoma neprijatno i povređeno“, počela je da govori Sofija, ali se zaustavila kada je glas počeo da joj drhti.

Naterala je sebe da diše sporije i pokuša da ne izgleda uplašeno, da ne preklinje. Šta bi Tamara uradila? Mogla je da vidi pegavo lice svoje prijateljice ispred sebe, taj pomalo podrugljivi osmeh, odlučnost u njenim očima.

„Imam informacije o tebi zapisane u svesci u mom stanu“, rekla je gledajući ga u oči.

„Koje informacije?“, upitao je on nemarno.

„Tvoje ime, koje je verovatno izmišljeno, ali ovu adresu, tvoj imejl, vreme našeg sastanka...“

Dušek se zaljuljao kada je počeo da puzi uz krevet prema njoj. Zastavio se između njenih butina, njišući se, pa zgrabio njene gaćice i povukao. Šavovi se nisu pocepali, a ramena su je zbolela kao da su iščašena.

Čovek je ponovo povukao, obema rukama. Osetila je peckav bol kada su joj se gaćice usekle u kukove, ali ojačani šavovi ni tada se nisu pocepali.

Šapnuo je nešto samom sebi i ostavio ju je na krevetu.

Dušek se ponovo zaljuljao i Sofija je osetila kako butine počinju da joj se grče.

Na trenutak se setila fudbalskih treninga, načina na koji je mogla da predvidi da će je uhvatiti grč, stezanja koje je osećala u potkolenicama kada je pokušavala da iščeprka grumenove blata iz kopački.

Užarena crvena lica njenih prijateljica. Bučna svlačionica, miris znoja, balzama za kožu i dezodoransa.

Kako je došlo do ovoga? Kako je završila ovde?

Sofija se trudila da ne plače. Osećala je da je gotova ako počne da plače.

Čovek se vratio s malim makazama i rasekao joj gaćice s obe strane, pa ih svukao.

„Ima mnogo onih koje hoće da rade vezivanje“, rekla je Sofija. „Poznajem...“

„Ne želim devojke koje su voljne da to rade“, prekinuo ju je on, bacajući gaćice na krevet pored nje.

„Hoću da kažem, ima devojaka koje se napale kada su vezane“, rekla je.

„Nije trebalo da dođeš ovamo“, izjavio je on grubo.

Sofija više nije mogla da zadržava suze i počela je da plače. Izvila je leđa i potegla remenje toliko jako da joj je koža pukla i krv je počela da joj curi niz desnu podlakticu.

„Nemoj ovo da radiš“, zajecala je.

Čovek je svukao košulju, bacio je na pod, spustio pantalone i navukao kondom na napola podignut penis.

Kleknuo je na krevet i mogla je da namiriše gumu na njegovim prstima dok joj je gurao iscepane gaćice u usta. Zagrcnula se i umalo nije povratila. Jezik joj je bio sasvim suv, a niz obraze su joj tekle suze. Čovek joj je stegnuo dojku kroz haljinu, pa celom težinom legao na nju.

Sofija se upiščila od straha, a vrela barica mokraće proširila se ispod nje.

Kada je pokušao da prodre u nju, brzo se izvila u stranu i gurnula ga kukom.

Kap znoja pala mu je s nosa na njeno čelo.

Jednom rukom zgrabio ju je za grlo, pogledao je, stegnuo čvršće i ponovo legao na nju. Od njegove težine utonula je u dušek, zbog čega su joj se butine još više raširile. Pekli su je članci dok su stubovi kreveta škripali.

Naprezala se da udahne, zabacujući glavu dok nije uspela da uvuče malo vazduha u pluća.

On joj je čvršće stegnuo vrat i vidno polje počelo je da joj se zamućuje. Soba joj je izbledela pred očima dok je osećala kako on pokušava da na silu prodre u nju. Borila se da se izvije u stranu, ali to je bilo nemoguće, ovo će se ionako dogoditi. Nije mogla da ostane u svom telu, morala je da smisli nešto drugo. Sećanja su joj proletala kroz glavu u bleskovima, sveže večeri na velikom fudbalskom terenu, isprekidano disanje, oblaci pare ispred njenih usta, tišina dole kraj jezera, stara škola u Bolstanesu.

Trener pokazuje na loptu, duva u pištaljku i onda nastaje tišina.

Pritisak na njeno grlo je prestao, Sofija je ispljunula gaćice i počela zagrcnuto da uvlači vazduh, ubrzano trepćući.

U prizemlju je neko zvonio na vratima.

On ju je uhvatio za bradu i naterao da otvori usta, pa ponovo gurnuo gaćice unutra i ona je ponovo zamalo povratila. Disala je na nos i nije mogla da proguta pljuvačku.

Zvonce na vratima ponovo se oglasilo.

Čovek je pljunuo na nju i ustao s kreveta, navukao pantalone i dohvatio košulju pre nego što je izašao iz sobe.

Čim je otišao, Sofija je povukla desnom rukom što je jače mogla, ne razmišljajući o posledicama.

Osetila je užasan bol, ali izvukla je ruku iz remena.

Samo su je gaćice koje je imala u ustima sprečile da glasno vrisne.

U glavi joj je tutnjalo. Bila je na ivici da se onesvesti i celo telo drhtalo joj je od bola. Palac joj je možda bio slomljen i osećala je kao da joj je ligament pokidan. Koža joj je izgledala kao stara rukavica, a niz ruku joj je tekla krv. Izvukla je gaćice iz usta.

Glasno je zajecala dok je pokušavala da olabavi remen oko leve ruke. Prsti su joj stalno klizili, ali je najzad uspela da otvori kopču. Brzo je povukla remen kroz kopču, pa sela i uklonila remenje s gležnjeva.

Uspravila se na drhtave noge, privijajući povređenu ruku na stomak, i krenula po debelom tepihu. Glava ju je bolela od šoka i bola. Stopala su joj bila utrnila, a haljina joj je bila mokra i hladna na leđima.

Oprezno je izašla iz spavaće sobe i počela da se šunja kroz hodnik u kome je čovek upravo nestao.

Zaustavila se pre nego što je stigla do stepeništa. Čula je i neki drugi glas u prizemlju i odlučila da viče i doziva u pomoć. Nije mogla da čuje šta drugi čovek govori i pažljivo je prišla bliže stepenicama. Preko ograde je visila odeća doneta sa hemijskog čišćenja. Kroz tanki najlon mogla je da vidi gomile identičnih belih košulja.

Oprezno je pročistila grlo, spremajući se da zove u pomoć, kada je shvatila da drugi čovek nije u kući. Njegov glas dopirao je iz interfona. Kurir, koji je tražio da ga puste unutra. Vile je rekao da će morati da dođe kasnije, pa spustio slušalicu interfona i krenuo nazad prema stepeništu.

Sofija se zateturala, ali je uspela da održi ravnotežu. Osećala je trnce u stopalima dok joj se cirkulacija ponovo pokretala.

Krenula je unatraske. Pod je zaškripao pod njom, ona se osvrnula i videla jednu veću sobu dole niz hodnik, s portretima na zidovima. Razmišljala je da utrči u tu sobu i otvori prozor kako bi zvala pomoć, ali je shvatila da nema vremena.

5

Sofija se brzo kretala pored zida, prošla pored stepeništa i stigla do uskih vrata ostave. Uхватила je kvaku i povukla.

Bila su zaključana.

Kroz stakliće na lusteru gledala je kako se čovek penje uz stepenice.

Uskoro će stići do nje.

Krenula je nazad prema stepenicama i čučnula na pod, sakrivena košuljama donetim sa čišćenja. Ako bi pogledao pravo prema njoj, video bi je, ali, ako bi samo prošao pored, imala bi nekoliko sekundi prednosti.

Ruka ju je toliko bolela da je počela da drhti, a vrat i grlo bili su joj natekli.

Stepenice su bile stare i izandale i škripale su od njegovih koraka. Videla ga je kroz stubove ograde i oprezno se izmakla unazad.

Vile je stigao na vrh stepeništa i krenuo kroz hodnik.

Išao je prema spavaćoj sobi, ne primećujući krv koju je ona ostavila za sobom na tepihu.

Oprezno se uspravila, gledajući u njegova leđa i vrat potamneo od sunca, dok je ulazio u spavaću sobu.

Tiho je obišla oko ograde i potrčala niz stepenice.

Shvatila je da se on okrenuo i već trči za njom.

Topot koraka se ubrzao.

Drugom šakom stegla je bolne, raskravljene prste povređene ruke.

Znala je samo da mora da izađe iz kuće. Pojurila je kroz prostrani hodnik, slušajući prodorno škripanje stepenica dok je čovek pristizao za njom.

„Nemam vremena za ovo!“, povikao je.

Sofija je potrčala preko uskog tepiha prema vratima. Suplela se preko para cipela, ali nije pala.

S jedne strane ulaznih vrata svetleo je alarmni sistem.

Prsti su joj bili toliko vlažni od krvi da joj je reza na vratima iskliznula iz ruke. Obrisala je ruku o haljinu i pokušala ponovo, ali reza se nije pomerila. Pritisnula je kvaku i gurnula vrata ramenom, ali bila su zaključana. Pogled joj je leteo okolo u potrazi za ključevima dok je ponovo pokušavala da povuče rezu. Odustala je i potrčala prema dvostrukim vratima koja su vodila u dnevnu sobu.

Neki metalni predmet pao je na pod u drugoj sobi.

Odmakla se od velikih prozora, u kojima je njen odraz bio samo silueta naspram svetlog zida iza nje.

Čula ga je kako dolazi za njom iz suprotnog pravca i sakrila se iza jednih vrata.

„Sva vrata su zaključana“, rekao je glasno dok je ulazio u dnevnu sobu.

Zadržala je dah dok joj je srce jako lupalo u grudima, i vrata su tiho zaškripala. On je zastao na ulazu u sobu. Mogla je da ga vidi kroz otvor između šarki; usta su mu bila napola otvorena a obrazi porumeneli.

Noge su ponovo počele da joj se tresu.

Prešao je još nekoliko koraka pa zastao da oslušne. Ona je pokušala da ostane tiha, ali je njeno uplašeno disanje bilo glasno.

„Sada sam već umoran od ove igre“, rekao je prolazeći pored nje.

Čula ga je kako je traži, otvara vrata i ponovo ih zatvara. Glasno je rekao da želi samo da razgovara s njom.

Neki nameštaj zagrebao je po podu, a onda je nastala tišina.

Oslušnula je. Čula je sopstveno disanje i zlokobno kucanje sata, ali ništa više.

Samo tišinu.

Sačekala je još malo, pokušavajući da čuje korake koji se prikrajavaju, znajući da bi ovo mogla biti zamka, ali je ipak odlučila da izađe iz svog skrovišta, jer bi to mogla da bude jedina šansa koju će imati.

Odšunjala se dublje u dnevnu sobu. Sve je bilo tiho, kao utonulo u stogodišnji san.

Sofija je prišla jednoj od stolica za lakiranim stolom i pokušala da je podigne, ali bila je previše teška. Umesto toga, povukla ju je zdravom rukom prema vratima s prozorom koja su vodila u dvorište, stenjući od bola kada je morala da upotrebi obe ruke. Pretrčala je dva koraka, iskrenula telo i jauknula kada je zamahnula teškom stolicom prema staklu.

Stolica je udarila o prozor i pala nazad u sobu. Unutrašnje okno se rasprsnulo i sasulo na pod, rasipajući krhotine stakla na sve strane. Veći komadi pali su ispod netaknutog spoljašnjeg stakla.

Alarm za provalnike počeo je da zavija jačinom koja je kidala uši.

Sofija je ponovo dograbila stolicu, ne obraćajući pažnju na krhotine koje su je sekle po stopalima, i upravo je htela da ponovo zamahne prema prozoru kada je videla čoveka kako dolazi prema njoj.

Ispustila je stolicu i otišla pravo u veliku kuhinju, prelećući pogledom preko belih podnih dasaka i radnih površina od nerđajućeg čelika.

On ju je pratio odmerenim korakom.

Setila se kako je jurenje bilo deo igre kada je bila mala: osećaja nemoći kada shvati da je progonitelj toliko blizu da nema šanse da pobjegne.

Sofija se naslonila na radnu ploču i oborila dve čaše i narukvicu neobičnog izgleda na pod.

Nije znala šta da radi. Pogledala je prema zatvorenim vratima prema dvorištu pa prišla prema kuhinjskom pultu na sredini prostorije na kome su stajala dva blistava tiganja, i drhtavim rukama otvorila fioke, teško dišući. Zatekla se kako zuri u komplet noževa.

Čovek je ušao u kuhinju, a ona je uzela jedan nož i okrenula se licem prema njemu, polako uzmičući. On se zagledao u nju, obema rukama stežući žarač prljav od čađi koji je uzeo iz kamina.